

benytte de andre i Forbundspagten anviste Fremgangsmaader? Hvilke Interesser skulde kunne tale herfor? Hertil er at svare, at Interessen selvfølgelig ikke bestaar deri, at man selv binder sig til den retslige Afgørelse, men deri, at Modparten, at de andre Stater ogsaa er bundne dertil. Erklæringen afgives paa Betingelse af Gensidighed, og kun overfor Lande, der selv paatager sig den samme Forpligtelse, vil Danmark derefter være bundet til at forelægge saadanne Tvistigheder for Domstolen. Og ved denne Henvendelse til Domstolen i Stedet for den i Folkeforbundspagten Artikel 15 omhandlede Forligsforhandling for Forbundsraadet opnaas, at Sagen i førstnævnte Tilfælde vil finde sin endelige og bindende Afgørelse, medens det samme ikke gælder for Forligsforhandlingens Vedkommende. I sidstnævnte Fald vil Spørgsmaalet blive taget under Behandling ud fra politiske Synspunkter, og det er da ingenlunde sikkert, at alle Raadets Medlemmer kan blive enige om, hvordan Spørgsmaalet skal løses. Men Adgangen til at anvende Vaabenmagt er efter Forbundspagten Artikel 15, 6te Stykke, kun udelukket, hvis Raadets Beslutning er enstemmig vedtaget. Foreligger en saadan Enstemmighed ikke, er det udtrykkelig i den nævnte Artikels Stykke 7 foreskrevet, at Forbundsmedlemmerne da forbeholder sig Ret til at tage saadanne Skridt, som de anser for nødvendige til Opretholdelse af Ret og Retfærdighed, hvilket betyder, at de i saa Fald er berettigede til at søge deres Standpunkt gennemført ved Anvendelse af Magt.

Jeg har i det foregaaende søgt at gøre Rede for de Grunde af almindelig Interesse, som efter min Mening taler for en Tilslutning ikke alene til Protokollen, men ogsaa til den særlige Erklæring om Domstolens obligatoriske Kompetence. Tilbage staar for mig kun at sige nogle Ord om de ganske særlige Grunde til, at man netop fra dansk Side bør gaa ind paa denne Ordning. Danmark har stedse indtaget en fremstaaende Plads i den internationale Rets Udvikling. Som bekendt er Danmark det første Land, der sammen med Nederlandene ved Konventionen af 12. Februar 1904 har forpligtet sig til at forelægge til Afgørelse for den permanente Voldgiftsdomstol alle Stridigheder, som ikke maatte kunne afgøres ad diplomatisk Vej. Der er altsaa ikke her gjort nogen som helst Undtagelse; Forpligtelsen gælder lige saa vel overfor Spørgsmaal af politisk som overfor Spørgsmaal af juridisk Art, ogsaa selv om det

foreliggende Stridsspørgsmaal skulde angaa Statens Ære eller vitale Interesser. Og hvad der i denne Forbindelse endnu mere har Krav paa Opmærksomhed: Konventionen er aaben, saaledes at en hvilken som helst Stat, der maatte have Lyst dertil, er berettiget til, endog uden forudgaaende Forhandling med de to oprindelige Kontrahenter og uden disses Samtykke, at slutte sig til Konventionen. Det hedder udtrykkelig i dennes Artikel 4: Stater, der ikke har undertegnet nærværende Konvention, kan slutte sig til den. Den Stat, som ønsker at slutte sig dertil, skal skriftlig meddele sin Hensigt til hver af de kontraherende Stater.

I Forhold til Danmark betyder følgende den i Genève undertegnede Erklæring om obligatorisk retslig Afgørelse indenfor et begrænset Omraade af juridiske Tvistigheder slet ikke Indførelsen af nogen ny, vidtgaaende Ordning. Danmark har allerede forlængst sluttet langt mere omfattende Aftaler af den Art og har forpligtet sig til at lade saadanne Aftaler komme til Anvendelse i Forholdet til en hvilken som helst Stat, der maatte ønske det og er villig til at gaa ind derpaa. Konventioner om tvungen retslig Afgørelse af alle mulige Tvistigheder uden nogen som helst Begrænsning er som bekendt — og som ogsaa allerede i Dag anført her i dette høje Ting — indgaaet af Danmark med Italien under 16. September 1905, med Portugal under 20. Marts 1907 og med Brasilien under 27. November 1911. Sammenlignet med disse vidtgaaende Aftaler, som Danmark tidligere med Tilslutning fra alle Sider — altsaa ogsaa fra konservativ Side — har indgaaet, er det Forslag, som nu er forelagt dette høje Ting, kun Udtryk for en overordentlig begrænset og beskedne Foranstaltning.

Det vil deraf bedst ses, hvorledes det forholder sig med de Indvendinger, der kommer frem gennem Spørgsmaal som: Hvorfor skal Danmark just gøre Begyndelsen, og hvad Nytte er det hele til, saa længe Ordningen ikke er universel? Danmark har for længst gjort Begyndelsen, og skulde det virkelig vise sig, at det faldt i Danmarks Lod at blive den første af Folkeforbundets Medlemmer, som ratificerer Erklæringen om Domstolens obligatoriske Kompetence, vilde jeg betragte det som en stor Ære for vort Land, lige saa vel som vi kun har Grund til at være tilfredse med det Indtryk, det har gjort, at den danske Delegation ligesom Delegationer fra visse andre Lande var sat i Stand